

RO

Bruxelles, 13.10.2011

Document de orientare¹
**Aplicarea Regulamentului privind recunoașterea reciprocă în
cazul
produselor pentru construcții fără marcaj CE**

1. INTRODUCERE

Prezentul document urmărește să furnizeze orientări ușor de utilizat privind aplicarea Regulamentului (CE) nr. 764/2008² („regulamentul privind recunoașterea reciprocă” sau „regulamentul”) în cazul produselor pentru construcții fără marcaj CE. Acesta va fi actualizat pentru a reflecta experiența acumulată și informațiile primite din partea statelor membre, a autorităților și întreprinderilor.

Definiția „produs pentru construcții” a fost preluată din Regulamentul privind produsele pentru construcții (denumit în continuare „RPC”)³: în conformitate cu articolul 2 alineatul (1), „produs pentru construcții” înseamnă „orice produs sau set fabricat și introdus pe piață în scopul de a fi încorporat în mod permanent în construcții sau părți ale acestora și a cărui performanță afectează performanța construcțiilor în ceea ce privește cerințele fundamentale aplicabile construcțiilor”.

¹ Prezentul document nu este obligatoriu din punct de vedere juridic. Nici Comisia Europeană, nici altă persoană care acționează în numele acesteia nu poate fi considerată răspunzătoare de modul în care pot fi utilizate informațiile conținute în prezenta publicație sau de erorile care pot apărea, în ciuda pregătirii și verificării atente. Prezentul document de orientare nu ar trebui să aducă atingere armonizării ulterioare, după caz, a normelor tehnice, în vederea ameliorării funcționării pieței interne. Prezentul document de orientare nu reflectă neapărat punctul de vedere sau poziția Comisiei Europene.

² Regulamentul (CE) nr. 764/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a unor proceduri de aplicare a anumitor norme tehnice naționale pentru produsele comercializate în mod legal în alt stat membru și de abrogare a Deciziei nr. 3052/95/CE, JO L 218, 13.8.2008, p. 21.

³ Regulamentul (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului, JO L 88, p. 5-43.

2. CADRUL DE REGLEMENTARE APLICABIL PRODUSELOR PENTRU CONSTRUCȚII

Directiva privind produsele pentru construcții (89/106/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 1993/68/CEE și prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 – „DPC”)⁴ este înlocuită printr-un nou regulament RPC⁵. Acest regulament a intrat deja în vigoare. Cu toate acestea, articolele 3–28, articolele 36-38, articolele 56-63, articolele 65 și 66, precum și anexele I, II, III și V se aplică numai de la 1 iulie 2013. În orice caz, produsele pentru construcții care au fost introduse pe piață în conformitate cu DPC și înainte de 1 iulie 2013 sunt considerate conforme cu RPC.

2.1. Perioada de tranziție (până la 1 iulie 2013)

Toate articolele din partea dispozitivă a noului RPC (adică totul cu excepția definițiilor și a articolelor necesare pentru punerea în aplicare a acestui nou cadru, de exemplu, pentru notificări, pentru comitetul permanent etc.) aplică numai de la 1 iulie 2013.

2.2. După 1 iulie 2013

RPC urmărește să interzică utilizarea mărcilor naționale contradictorii de declarare a performanțelor și asigură ca orice produs care prezintă marcajul CE este permis în mod liber pe piață în SEE fără testare suplimentară.

După 1 iulie 2013, cadrul existent va fi atât consolidat, cât și simplificat, prin intrarea în vigoare a dispozițiilor cu privire la:

- cerințele fundamentale aplicabile construcțiilor (articolul 3);
- declarația de performanță și marcajul CE (articolele 4 – 10);
- obligațiile operatorilor economici (articolele 11 – 16);
- specificațiile tehnice armonizate (articolele 17 – 28);
- procedurile simplificate (articolele 36 - 38);
- supravegherea pieței și procedurile de salvagardare (articolele 56 – 59);
- actele delegate (articolul 60 – 63); precum și
- anexele I, II, III și V.

⁴ Directiva 89/106/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la materialele de construcții, JO L 40, 11.2.1989, p. 12. Modificată prin Directiva 93/68/CEE a Consiliului din 22 iulie 1993, JO L 220, 30.8.1993, pp. 1 – 22 și prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 septembrie 2003, JO L 284, 31.10.2003, p. 1.

⁵ A se vedea nota de subsol 3.

În ceea ce privește punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce și a Regulamentului privind recunoașterea reciprocă, nici această perioadă de tranziție, nici noul cadru legislativ de după 1 iulie 2013 nu produc nicio schimbare a situației generale descrise în prezentul document de orientare.

Acest nou instrument legislativ asigură o mai bună clarificare a conceptelor și a utilizării marcajului CE și introduce proceduri simplificate, care vor reduce costurile suportate de către întreprinderi, în special de către IMM-uri. Impunând noi criterii mai severe de desemnare a organismelor implicate în evaluarea și verificarea produselor pentru construcții, RPC contribuie, de asemenea, la creșterea fiabilității și a credibilității întregului sistem.

3. CĂROR PRODUSE PENTRU CONSTRUCȚII LI SE APLICĂ PRINCIPIUL RECUNOAȘTERII RECIPROCE?

Întrucât toate produsele pentru construcții pot fi marcate CE – atât în temeiul regimului DPC, cât și al celui RPC, un factor important în a stabili dacă produsul pentru construcții intră în domeniul de aplicare al principiului recunoașterii reciproce este prezența sau absența marcajului CE. Numai produsele pe care marcajul CE nu a fost aplicat se încadrează în domeniul de aplicare al acestui principiu și al consecințelor sale procedurale. Produsele pentru construcții cu marcaj CE urmează a fi tratate în conformitate cu DPC, sau, de la data de 1 iulie 2013, în conformitate cu RPC.

4. LIBERA CIRCULAȚIE A PRODUSELOR CARE POARTĂ MARCAJUL CE

4.1. Situația în temeiul DPC

În conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din DPC, trebuie să fie posibil să se utilizeze un produs pe care marcajul CE este aplicat (indicând că aceasta este în conformitate cu cerințele unui standard armonizat), pe întreg teritoriul UE fără teste sau cerințe suplimentare.

Obiectivul standardelor în temeiul DPC este de a furniza metode și criterii armonizate de evaluare a performanței produselor pentru construcții, spre deosebire de armonizarea produselor în sine sau stabilirea de cerințe de performanță. Spre deosebire de alte directive de armonizare, problema conformității unui produs pentru construcții cu un standard armonizat, în temeiul DPC trebuie înțeleasă în sensul că performanța unui astfel de produs trebuie să fie evaluată în conformitate cu (aplicând) metodele și criteriile prevăzute de respectivul standard armonizat. Conformitatea produsului pentru construcții cu un standard armonizat nu poate fi, prin urmare, interpretată ca oferind o prezumție de conformitate cu cerințele legale aplicabile utilizării produsului. De asemenea, un produs pentru construcții nu poate fi considerat adecvat pentru utilizare numai ca urmare a conformității acestuia cu un standard armonizat, deoarece adecvarea pentru utilizare trebuie determinată prin examinarea performanței produsului în funcție de aceleași cerințe legale, care pot fi diferite în funcție de fiecare utilizare specifică (așa cum rezultă din al nouălea și al zecelea considerent din directivă).

Cu toate acestea, unele state membre continuă să impună mărcile naționale, în plus față de marcajul CE, contravenind astfel obiectivului de bază al DPC de realizare a unei piețe unice. Numeroasele plângeri primite de serviciile Comisiei indică faptul

că, în loc să ia măsurile necesare pentru a se ține seamă de cerințele existente în contextul proceselor de standardizare europene, statele membre s-au bazat pe seturi naționale de specificații tehnice care pot fi considerate obligatorii. Aceste instrumente introduc uneori aprobări *ex ante* și/sau aprobări naționale specifice foarte împovărătoare pentru accesul eficient pe piață al produselor pentru construcții care poartă deja marcajul CE. Cerințe suplimentare pentru aceste produse au fost, prin urmare, solicitate, nu prin intermediul mijloacelor prevăzute în standardele europene armonizate, ci prin intermediul acestor sisteme naționale, care ridică obstacole semnificative în calea liberei circulații a produselor cu marcaj CE.

Statele membre pot asigura siguranța lucrărilor de construcții și prin intermediul sistemului armonizat instituit în temeiul DPC și prin intermediul standardelor armonizate instituite de aceasta, în loc să recurgă la mecanismele naționale suplimentare pentru definirea cerințelor privind performanțele produselor pentru construcții.

4.2. Situația în temeiul RPC

După 1 iulie 2013, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din RPC, prin aplicarea sau dispunerea aplicării marcajului CE, fabricanții arată că își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produsului pentru construcții cu performanța sa declarată, precum și pentru respectarea de către acesta a tuturor cerințelor aplicabile prevăzute în RPC și în alte acte legislative de armonizare relevante ale Uniunii care prevăd aplicarea marcajului. În temeiul RPC, marcajul CE ar trebui astfel să își consolideze rolul de marcaj unic care indică conformitatea produsului pentru construcții cu performanța declarată și conformitatea cu cerințele aplicabile din legislația de armonizare a Uniunii.

Articolele 56-59 din RPC instituie supravegherea pieței și procedurile de salvagardare în cazul în care un produs pentru construcții nu este conform cu cerințele stabilite în regulament, prezintă un risc pentru sănătate și siguranță sau este în mod formal neconform.

În cazul în care statul membru de destinație are motive legitime să interzică sau să restricționeze comercializarea pe teritoriul său a produselor pentru construcții chiar dacă acestea sunt comercializate în mod legal în alt stat membru, autoritățile naționale pot invoca articolul 36 din TFUE. Acest articol enumeră motivele în baza cărora statele membre pot justifica măsurile naționale de obstrucționare a comerțului transfrontalier, printre altele, protecția sănătății și a vieții oamenilor, animalelor sau plantelor. Curtea de Justiție interpretează în mod strict derogările enumerate la articolul 36 din TFUE, toate acestea referindu-se la interese neeconomice. De asemenea, orice măsură trebuie să respecte principiul proporționalității și să nu „constituie un mijloc de discriminare arbitrară și nici o restricționare disimulată a comerțului dintre statele membre”⁶.

În orice caz, sarcina probei pentru justificarea măsurilor adoptate în temeiul articolului 36 din TFUE revine statului membru, iar nu operatorului economic.

⁶ Cauza 34/79 Henn și Darby, [1979] ECR 3795, punctul 21, precum și cauzele conexe C-1/90 și C-176/90 *Aragonesa de Publicidad Exterior și Publivia*, [1991] ECR I-4151, punctul 20.

5. REGULAMENTUL (CE) NR. 764/2008 PRIVIND RECUNOAȘTEREA RECIPROCĂ

Regulamentul se aplică deciziilor administrative adresate operatorilor economici, pe baza unei norme tehnice, care vizează orice produs nearmonizat comercializat în mod legal în alt stat membru, în situația în care efectul direct sau indirect al deciziei respective implică interzicerea, modificarea, testarea suplimentară sau retragerea de pe piață a produsului [articolul 2 alineatul (1)]. Orice autoritate care intenționează să adopte o asemenea decizie trebuie să respecte cerințele de procedură prevăzute în regulament.

Regulamentul se va aplica atunci când vor fi îndeplinite toate condițiile următoare:

5.1. Decizia administrativă (preconizată) trebuie să vizeze un produs comercializat în mod legal în alt stat membru

Principiul recunoașterii reciproce se aplică atunci când un produs, indiferent de originea sa efectivă (UE sau importat dintr-o țară terță), comercializat în mod legal într-un stat membru este introdus pe piața dintr-un alt stat membru. Conform acestui principiu, un stat membru nu poate interzice vânzarea pe teritoriul său a unor produse comercializate în mod legal în alt stat membru, chiar dacă acestea au fost fabricate în conformitate cu norme tehnice diferite. Atât refuzul efectiv, cât și cel posibil, al recunoașterii reciproce sunt reglementate de regulament. Astfel, orice stat membru care intenționează să interzică accesul pe piața sa ar trebui să aplice procedura prevăzută la articolul 6.

Acele produse care nu au fost comercializate anterior pe teritoriul UE nu intră în domeniul de aplicare a regulamentului. Acestea vor trebui să fie conforme cu normele tehnice aplicabile în statul membru în care sunt introduse pe piață pentru prima dată în UE.

5.2. Decizia administrativă (preconizată) trebuie să vizeze un produs care nu face obiectul legislației armonizate a UE

Regulamentul funcționează în domeniul nearmonizat, în cazul produselor pentru care legislația nu este armonizată la nivel european sau în cazul existenței unor aspecte nereglementate printr-o armonizare parțială (pentru produsele pentru construcții, a se vedea punctul 3 de mai sus).

5.3. Decizia administrativă (preconizată) trebuie să vizeze un operator economic

În temeiul articolului 2 alineatul (1), regulamentul se aplică deciziilor administrative adresate operatorilor economici, luate sau preconizate pe baza unei „norme tehnice”, care vizează produsele pentru construcții comercializate legal într-un alt stat membru, în situația în care efectul direct sau indirect al deciziei respective implică interzicerea, modificarea, testarea suplimentară sau retragerea de pe piață, astfel cum se menționează la punctul 5.5.

Deciziile restrictive adoptate de o autoritate națională care vizează orice persoană fizică sau juridică fără statut de operator economic nu intră în domeniul de aplicare a regulamentului. Un operator economic, astfel cum este acesta definit la articolul 2 alineatul (18) din RPC este, în esență, orice persoană din lanțul de aprovizionare

pentru produsul în cauză: producătorul acestuia, reprezentantul său autorizat sau importatorul sau distribuitorul său.

În consecință - și fără a încălca articolul 36 din TFUE - toate deciziile restrictive adoptate de autoritățile competente care vizează orice persoană fizică sau juridică fără statut de operator economic nu intră în domeniul de aplicare a regulamentului privind recunoașterea reciprocă.

5.4. Decizia administrativă (preconizată) trebuie să se bazeze pe o normă tehnică

Regulamentul privind recunoașterea reciprocă se aplică în cazul deciziilor administrative (preconizate) luate pe baza unei „norme tehnice” [articolul 2 alineatul (2)].

O normă tehnică este definită ca fiind orice dispoziție a unui act cu putere de lege, act administrativ sau altă normă administrativă a unui stat membru:

- (a) care interzice comercializarea oricăror produse comercializate legal în alt stat membru pe teritoriul statului membru în care este sau va fi adoptată decizia administrativă sau care trebuie respectată în mod obligatoriu atunci când produsul în cauză este comercializat pe teritoriul respectivului stat membru și
- (b) care stabilește:
 - caracteristicile unui (tip de) produs, precum nivelurile de calitate, de performanță, de siguranță sau dimensiuni, inclusiv cerințele cu privire la numele sub care acesta este comercializat, terminologia, simbolurile, testele și metodele de testare, ambalarea, marcajul sau etichetarea; sau
 - orice alte cerințe impuse aceluși (tip de) produs, în scopul protecției consumatorilor sau a mediului, care afectează ciclul de viață al produsului după introducerea acestuia pe piață, cum ar fi condițiile de utilizare, reciclare, reutilizare sau eliminare, în situațiile în care asemenea condiții pot influența în mod semnificativ compoziția, natura sau comercializarea produsului pentru construcții.

5.5. Efectele directe sau indirecte ale deciziei administrative (preconizate) trebuie să fie oricare dintre următoarele:

- (c) interzicerea introducerii pe piață a aceluși (tip de) produs;
- (d) modificarea sau testarea suplimentară a aceluși (tip de) produs înainte ca acesta să poată fi introdus sau menținut pe piață;
- (e) retragerea aceluși (tip de) produs de pe piață.

Orice astfel de decizie (preconizată) trebuie luată în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din regulament.

În plus, în conformitate cu Comunicarea interpretativă a Comisiei privind aplicarea practică a recunoașterii reciproce⁷, statele membre sunt invitate să introducă în proiectele lor de reglementări tehnice naționale clauze de recunoaștere reciprocă în cazul produselor care au fost fabricate și/sau comercializate legal în alt stat membru al Uniunii Europene sau în Turcia sau au fost fabricate legal într-un stat AELS care este parte contractantă la Acordul SEE.

6. PROCEDURILE DE AUTORIZARE PREALABILĂ

Operatorii economici care au comercializat anterior produsele lor în mod legal într-un stat membru în care se impun cerințe tehnice diferite sau în care nu există nicio cerință de acest tip pot întâmpina dificultăți atunci când încearcă să introducă produsele lor în statele membre care aplică controale mai stricte.

Curtea de Justiție a stabilit⁸ că, în absența unor dispoziții de armonizare deplină la nivelul UE, statelor membre le revine obligația de a decide cu privire la gradul de siguranță pe care acestea doresc să îl asigure pe teritoriul lor, ținând totodată seama de cerințele privind libera circulație a mărfurilor în cadrul UE⁹.

Curtea de Justiție a declarat, de asemenea, că, întrucât respectivul grad de protecție poate varia de la un stat membru la altul, statele membre trebuie să dispună de o marjă de apreciere și, în consecință, faptul că un stat membru impune norme mai puțin stricte decât un alt stat membru nu înseamnă că normele acestea din urmă sunt disproporționate¹⁰.

Prin urmare, legislația UE nu împiedică, în principiu, statele membre să adopte măsuri corespunzătoare, în cazul în care consideră acest fapt necesar pentru controlul și/sau restricționarea introducerii pe piață a produselor pentru construcții. De obicei, statele membre stabilesc aceste măsuri prin intermediul unor proceduri de autorizare prealabilă, conform cărora, înainte ca un produs să poată fi introdus pe piața unui anumit stat membru, autoritatea competentă a statului membru respectiv ar trebui să acorde o aprobare formală, în urma unei cereri.

⁷ „Comunicarea interpretativă a Comisiei privind facilitarea accesului produselor pe piețele altor state membre: aplicarea practică a principiului recunoașterii reciproce (2003/C 265/02) (Text cu relevanță pentru SEE)”, JO C 265/2 din 4.11.2003, pp. 2 - 16. Această comunicare propune patru modele standard de clauze de recunoaștere reciprocă din care statele membre sunt invitate să aleagă.

⁸ Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 10 februarie 2009, Comisia/Republica Italiană, Cauza 110/05, [2009] ECR I-519.

⁹ Cauza 50/83 Comisia/Republica Italiană Culegere [1984] ECR 1633, punctul 12, Cauza C-131/93 Comisia/Germania [1994] ECR I-3303, punctul 16.

¹⁰ A se vedea, în special, hotărârea Curții de Justiție din 5 februarie 2004, Comisia/Republica Franceză, Cauza 24/00, [2004] ECR I-00000, punctul 65 și, prin analogie, Cauza C-262/02 Comisia/Republica Franceză, [2004] ECR I-6569, punctul 37 și Cauza C-141/07 Comisia/Germania, [2008] ECR I-0000, punctul 51.

Cu toate acestea, Curtea de Justiție a susținut în mod repetat¹¹ că orice legislație națională care supune comercializarea produselor unei proceduri de autorizare prealabilă restricționează astfel libera circulație a mărfurilor și aceasta constituie, în fapt, o măsură echivalentă cu o restricționare cantitativă a importurilor, în sensul articolului 34 TFUE. Pentru a fi justificată, o astfel de legislație națională trebuie să rezulte dintr-una din derogările prevăzute la articolul 36 al TFUE sau dintr-una din cerințele prioritare recunoscute de jurisprudența Curții de Justiție și, în orice caz, trebuie să fie adecvată pentru asigurarea atingerii acestui obiectiv și să nu prevadă mai mult decât ceea ce este necesar pentru a atinge acest obiectiv [considerentul (11) din regulament].

Curtea de Justiție a rezumat, de asemenea, o serie de condiții în temeiul cărora procedura de autorizare prealabilă ar putea fi justificată:

- aceasta trebuie să se bazeze pe criterii obiective, nediscriminatorii și cunoscute în avans de întreprinderile vizate, astfel încât să se încadreze în competențele de decizie ale autorităților naționale pentru ca ele să nu fie exercitate în mod arbitrar;
- aceasta nu ar trebui să reprezinte, în esență, o dublare a controalelor care au fost deja efectuate în temeiul altor proceduri, în același stat sau în alt stat membru;
- autorizarea prealabilă va fi necesară doar atunci când controlul ulterior este considerat prea tardiv pentru a fi cu adevărat eficace și pentru a-și îndeplini obiectivul propus;
- procedura nu ar trebui, din cauza costurilor implicate și a duratei sale, să descurajeze operatorii economici să își urmeze planul de afaceri.

6.1.1. Este autorizarea prealabilă o normă tehnică?

Obligația de a prezenta produsele pentru construcții pentru autorizare prealabilă înainte de a putea fi comercializate într-un stat membru nu intră în domeniul de aplicare a regulamentului (considerentul 12 din regulament). O astfel de obligație nu constituie în sine o normă tehnică în sensul regulamentului, întrucât nu stabilește caracteristicile solicitate pentru acel (tip de) produs pentru construcții. Prin urmare, orice decizie de excludere sau retragere a unor produse pentru construcții de pe piață pe motiv că nu beneficiază de autorizare prealabilă nu constituie o decizie luată în temeiul regulamentului.

Cu toate acestea, atunci când se depune o cerere de autorizare prealabilă obligatorie a unui produs, orice decizie preconizată de respingere a cererii pe baza unei norme tehnice ar trebui să fie luată în conformitate cu regulamentul, astfel încât solicitantul să poată beneficia de protecția procedurală oferită de regulament.

¹¹ Hotărârea Curții de Justiție din 22 ianuarie 2002, *Canal Satélite Digital SL*, Cauza C-390/99, [2002] ECR I-607, punctul 43; Hotărârea Curții din 10 noiembrie 2005, *Comisia/Republica Portugheză*, Cauza C-432/03, [2005] ECR I-9665, punctul 52; Hotărârea Curții din 15 iulie 2004, *Nicolas Schreiber*, C-443/02, [2004] All ER (D) 276 (Jul), punctele 49-50.

6.1.2. Procedurile de autorizare prealabilă și produsele deja testate în alte state membre

Cerințele de efectuare în mod concret a evaluărilor de conformitate după cum se prevede legislația națională nu ar trebui să fie considerate ca o normă tehnică, ci ca o procedură de autorizare prealabilă în sensul considerentelor (11) și (12) din regulamentul privind recunoașterea reciprocă.

Este evident că, prin intermediul unei astfel de proceduri de autorizare prealabilă, se vor aplica normele tehnice în sensul prezentului regulament. Aceste norme pot prevedea anumite teste, verificări sau alte evaluări tehnice efectuate de către laboratoarele de testare care, la rândul lor, ar trebui să ofere organismului administrativ național relevant elementele necesare pentru a lua o decizie cu privire la acest aspect.

Într-un anumit sistem de autorizare prealabilă nu există norme UE specifice pentru evaluarea acelor cazuri în care testele au fost efectuate în țările în care au fost efectuate același tip sau un tip similar de teste. Jurisprudența existentă a Curții de Justiție¹² dispune ca, în aceste cazuri, legislația națională să prevadă proceduri de autorizare simplificate care:

- sunt ușor accesibile
 - se pot efectua într-un termen rezonabil și
 - oferă posibilitatea atacării în instanță a oricărui refuz.
- Autoritățile naționale nu au dreptul de a solicita mod inutil analize tehnice sau chimice sau teste de laborator în cazul în care aceste analize și teste au fost deja efectuate într-un alt stat membru, iar rezultatele lor sunt la dispoziția autorităților respective sau, la cererea acestora, pot fi puse la dispoziție. Respectarea strictă a acestei obligații necesită o abordare activă din partea organismului național pe lângă care se depune o cerere pentru autorizarea unui produs sau recunoașterea, în acest context, a echivalenței unui certificat de emis de un organism de autorizare din alt stat membru. În continuare, o astfel de abordare activă mai este necesară, atunci când este cazul, din partea organismului menționat, iar în acest sens, statele membre se vor asigura că organismele de omologare competente cooperează între ele în vederea facilitării procedurilor care trebuie urmate pentru obținerea accesului la piața națională a statului membru importator¹³.

¹² În special, Hotărârea Curții din 5 februarie 2004, Comisia/Republica Franceză, Cauza C-24/00, [2004] ECR I-00000.

¹³ A se vedea Hotărârea Curții din 10 noiembrie 2005, Comisia/Republica Portugheză, cauza C-432/03, [2005] ECR I-9665, punctele 46 și 47; Cauza 272/80 *Frans-Nederlandse Maatschappij voor Biologische Producten* [1981] ECR 3277, punctul 14, *Brandsma*, punctul 12 și Cauza C-400/96 *Harpegnies*, [1998] ECR I-5121, punctul 35.

6.1.3. *Produsele introduse pentru prima dată pe piață și produsele comercializate în mod legal în alt stat membru,*

RPC, în articolul 2 alineatele (16) și (17), face o distincția clară între „punere la dispoziție pe piață” și „introducere pe piață” a produselor pentru construcții. „Punerea la dispoziție pe piață” înseamnă orice furnizare a unui produs pentru construcții pentru distribuirea sau utilizarea pe piața Uniunii în cadrul unei activități comerciale, în timp ce „introducere pe piață” înseamnă prima punere la dispoziție a unui produs pentru construcții pe piața Uniunii.

În ceea ce privește punerea la dispoziție pe piață într-un stat membru a produselor comercializate în mod legal în alt stat membru, în absența armonizării măsurilor UE, o prevedere națională care dispune că produsele importate sunt supuse aceluiași teste ca produsele introduse pentru prima dată pe piață și că acestea trebuie să fie autorizate în prealabil constituie o măsură echivalentă unei restricționări cantitative a importurilor în sensul articolului 34 TFUE¹⁴.

În ceea ce privește prima introducere pe piața UE, a se vedea punctul 5.1 de mai sus.

7. PROCEDURILE DE EVALUARE ȘI CERERILE DE INFORMAȚII

Atunci când o autoritate competentă supune evaluării un produs pentru a stabili dacă să adopte sau nu o decizie administrativă, statul membru poate solicita operatorilor economici unele informații relevante privind caracteristicile produsului (articolul 4 din regulament). Cu toate acestea, ar trebui ca cererea să respecte principiul proporționalității: aceasta nu ar trebui să reprezinte, în esență, o dublare a controalelor care au fost deja efectuate în temeiul altor proceduri, în același stat sau în alt stat membru.

Statele membre nu pot refuza certificatele sau rapoartele de testare emise de către un organism de evaluare a conformității acreditat pentru domeniul relevant de activitate de evaluare a conformității în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 din motive legate de competența organismului respectiv (articolul 5 din regulament).

¹⁴ A se vedea Cauza C-14/02 *Astral/Belgia*, [2003] ECR I-04431, punctul 62 și Cauza C-390/99 *Canal Satélite Digital*, [2002] ECR I-607, punctele 12, 25 și 29.